

Sygn. akt I C 1587/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 r. w G. sprawy z powództwa P. M. przeciwko B. P. (1) i W. P. (1)

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych B. P. (1) i W. P. (1) na rzecz powoda P. M. kwotę 1.400 zł (jeden tysiąc czterysta złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych B. P. (1) i W. P. (1) na rzecz powoda P. M. kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

Wyrokiem z dnia 28 września 2005 r. (sygn. I C 1798/04) Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie z powództwa H. Z. (1) przeciwko B. P. (1) i W. P. (1) nakazano pozwanym wydanie H. Z. (2) w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku 18 m² nieruchomości stanowiącej część działki nr (...) położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), a oznaczonej kolorem czerwonym na mapie sporządzonej przez M. Ł., ponadto nakazano pozwanym rozebranie części muru znajdującego się na powyższej nieruchomości w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. W punkcie III. upoważniono powódkę do rozebrania części muru znajdującego się na nieruchomości opisanej wyżej w razie niewykonania tej czynności przez pozwanych na ich koszt. Wyrok uprawomocnił się 7 grudnia 2005 r.

Dowód: odpisy wyroków, k. 5-7

Od 9 grudnia 2005 r. współwłaścicielami w/w nieruchomości są: H. M. i P. M..

Dowód: opis z księgi wieczystej, k. 8

W. P. i B. P. zlecieli rozebranie części muru znajdującego się na nieruchomości należącej obecnie m.in. do powoda, lecz nie usunęli fragmentu betonowej podbudowy znajdującej się pod powierzchnią gruntu. W tym stanie rzeczy powód zlecił odpłatne usunięcie tego elementu przedsiębiorcy J. R. w lipcu 2013 r. i zapłacił za tę usługę wykonawcy 1.400 zł (brutto).

Dowód: zeznania powoda wraz z oznaczeniem za pomocą krzyżyka w kółku miejsca położenia spornego elementu (k. 6)

zeznania P. R.

fotografie k. 70-71

Powód wezwał pozwanych do zwrotu 1.400 zł pismem z dnia 14 stycznia 2015 r., nadanym 18 stycznia 2015 r. z terminem zapłaty do 10 lutego 2015 r.

Dowód: pismo i zpo, k. 12-13

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 lutego 2016 r. nadano klauzulę wykonalności wyrokowi z dnia 28 września 2005 r. w zakresie punktu III. przeciwko dłużnikom B. P. i W. P. na rzecz P. M. i H. M., na których przeszło uprawnienie wierzyciela H. Z. (2).

Dowód: postanowienie, k. 49-50

Ocena dowodów

Sąd dał wiarę świadkowi P. R., który potwierdził fakt wykonania i zapłaty za przedmiotową usługę oraz położenie miejsca usuwanego fragmentu muru. Jego zeznania są wiarygodne, szczerze, logiczne. Dokument prywatny w postaci faktury (k. 11) również – w powiązaniu z tymi zeznaniami – jest wiarygodny i obrazuje zakres i wysokość wydatku powoda. Określenie na fakturze „podmurówka” lub „podmurówka płotu” nie niweczy zdaniem Sądu związku tej faktury z opisywanymi przez świadka czynnościami. Tak naprawę Sąd właściwie nie rozumie, na czym ma polegać sugerowana przez pełnomocnika pozwanych całkowita niespójność w tym zakresie.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda wskazującego miejsce położenia usuwanego fragmentu. Zeznania pozwanej B. P. także potwierdzają wskazane przez powoda miejsce położenia tego elementu (39:00 i dalej). Fotografie (k. 70-71) nie sprawiają wrażenia zmanipulowanych, więc uznano, że są prawdziwe, w tle – co potwierdziła pozwana, widać fragment rogu nowego ogrodzenia działki pozwanych, stąd nie ma wątpliwości, że wspomniany fragment usuwanego muru jest w miejscu oznaczonym przez powoda na karcie 6, a więc jest to dokładnie ta część dawnego ogrodzenia (muru), którego dotyczył wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 28 czerwca 2005 r. (sygn. I C 1798/04). Zeznania pozwanej, że nie wie co było w ziemi „pół metra” (40:32) są pozbawione znacznie dla rozstrzygnięcia, gdyż z sensu wyroku z dnia 28 czerwca 2005 r. nie wynika, aby usunięte miały być tylko elementy muru wystające tylko powyżej powierzchni gruntu. Taka interpretacja tego wyroku musiałaby zostać uznana za niedorzeczną. Najwyraźniej więc, pozwani wykonali przedmiotowy wyrok „powierzchniowo” i nie sprawdzili, czy nie usunięte znajdujące się pod gruntem podstawy (podmurówki) rozebranego muru. Jest ewidentny to przejaw niestaranności.

Cała linia obrony pozwanych w świetle powyższego materiału dowodowego jawi się jako co najmniej zastanawiająca. Gdyby przyjąć ją za wiarygodną, to musiałoby się okazać, że przedmiotowy fragment betonu powód musiałby najpierw gdzieś znaleźć (na wysypisku odpadów budowlanych?), następnie przetransportować na swoją działkę i w danym miejscu wkopać głęboko w grunt na złość pozwanym (i sobie zresztą też), później zaangażować fachowca, aby ponownie to usunął, wywiózł i zutylizował. Wydaje się to być pomysłem – mówiąc eufemistycznie – oryginalnym. Powód nie sprawia wrażenia osoby zdolnej do tego rodzaju niedorzecznych i kosztownych manipulacji, nawet jeżeli niespornym jest, że nie obdarza pozwanych szczególnie pozytywnymi uczuciami. Wersja powoda, że pozwani po prostu niestarannie wykonali swój obowiązek i nie sprawdzili, czy w gruncie nie pozostały fragmenty muru (podmurówki) jest znacznie bardziej bliższa normalnemu prawdopodobieństwu, a ponadto – została dostatecznie udowodniona.

Zeznania świadka C. Ż. nie posiadają wystarczającej wartości dowodowej. Wynika z nich, że C. Ż. to amator, który wykonał dość ogólnie opisane czynności na zlecenie pozwanych. Kłamliwe jest stwierdzenie świadka, że usunął także podbudowę muru (7:29), skoro na podstawie obiektywnych dowodów takich fotografie k. 70-71 okazało się, że tego nie uczynił. Nie jest to fragment na tyle mały, aby go nie zauważyć przy pracach rozbiórkowych. Najwyraźniej C. Ż. chciał przedstawić siebie w dobrym świetle jako sumiennego wykonawcę i dlatego w omawianym zakresie zeznał nieprawdę.

Ponadto ustalenia faktyczne wynikają z niekwestionowanych przez strony odpisów prawomocnych orzeczeń sądowych.

Kwalifikacja prawna

Jeżeli chodzi o legitymację czynną powoda, to po pierwsze, powództwo jest efektem działań zmierzających do ochrony wspólnego prawa (art. 209 k.c.) i nie wymaga uczestnictwa wszystkich współwłaścicieli (brak tzw. legitymacji koniecznej). Po drugie, to powód w całości wydatkował kwotę dochodzoną pozwem.

Jeżeli chodzi o kwestię przysługiwania powodowi uprawnienia materialnoprawnego do dochodzenia roszczenia, to należy zauważyć, że uzyskał klauzulę wykonalności na punkt III. wyroku z dnia 28 września 2005 r. (k. 49-50) z przejściem uprawnień. Prawomocność tego orzeczenia wiąże sąd w niniejszej sprawie i oznacza, że przejście uprawnień ze zbywcy na powoda w tym zakresie musi być uznane za udowodnione (art. 365 § 1 k.p.c.). Orzeczenie wydane w trybie art. 788 k.p.c. ma charakter deklaracyjny, co oznacza, że przejście uprawnień nastąpiło z chwilą zawarcia czynności prawnej będącej podstawą tego orzeczenia, a więc z dniem 9 grudnia 2005 r. (darowizna). Reasumując, sąd nie może zakwestionować skutku przejścia uprawnień stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem i samodzielnie ustalić, że darowizna jednak nie przeniosła na powoda uprawnień wynikających w punkcie III. niniejszego wyroku. Byłoby to rażące naruszenie art. 365 § 1 k.p.c.

Należy na marginesie zauważyć, że w niniejszym procesie nie zachodzi przeszkoda res iudicata, gdyż przedmiot żądania pozwu jest inny, niż objęty punktem III. wyroku z dnia 28 września 2005 r. Jest to powództwo o świadczenie pieniężne (o zapłatę).

Podstawą materialnoprawną roszczenia wynikającego z punktu III. wyroku z dnia 28 września 2005 r. był art. 480 § 1 k.c. Niezrealizowanie części tego orzeczenia spowodowało powstanie po stronie powoda wydatku (strata, damnum emergens) w kwocie 1.400 zł. Oznacza to, że powód, nie korzystając z możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego (co nie jest obowiązkiem wierzyciela), sam wykonał na koszt dłużnika przedmiotowy obowiązek, nie zrealizowany przez pozwanych w pełni dobrowolnie i poniósł w związku z tym wydatek, który – co wprost wynika z punktu III. wyroku z dnia 28 września 2005 r. obciąża pozwanych. Jak wspomniano wcześniej, realizacja obowiązku wynikającego z punktu III. wyroku z dnia 28 września 2005 r. nie musiała następować w drodze egzekucji, chyba że powód chciałby uzyskać od dłużników przyznanie przez sąd sumy potrzebnej na wykonanie tej czynności. Jednak powód – skoro posiadał taką sumę – nie musiał w ogóle wszczynać egzekucji.

Pozwani w roku 2013 r. pozostawali w zwłoce w wykonaniu przedmiotowego obowiązku (mimo dodatkowego wezwania, k. 10).

Wymagalność roszczenia nastąpiła po upływie wyznaczonego pozwany terminu spełnienia świadczenia w wezwaniu przedsądowym (k. 13-14).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w **punkcie I.** sentencji na mocy art. 480 § 1 k.c. w zw. treścią punktu III. wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 28 września 2005 r. (sygn. I C 1798/04) w zw. z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 369 k.c. Wyjaśnienia wymaga to, że w niniejszej sprawie zobowiązanie pozwanych wynika z treści prawomocnego orzeczenia, które skonkretyzowało ich obowiązek materialnoprawny i jego konsekwencje. Prawomocne orzeczenie sądowe jest jedną z podstaw odpowiedzialności cywilnoprawnej (obok zdarzeń prawnych, czynności cywilnoprawnych, decyzji administracyjnych).

Koszty

W **punkcie II.** zasądzono solidarnie od pozwanych na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu, na które składa się opłata sądowa od pozwu (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c.